

...
"דף הלימוד מצייל כל יהודי מגלי החיים הסוערים
שמאיימים להכחידו ברוחניות ובגשמיות"
ר' מאיר שפירא
...

...
"דף של ספינה נודמת לי
ועל כל גל וגל נענעתי לו בראשי"
יבמות קכא
...

פרשת ויקרא

בס"ד

בכל פעולה לכווין למצוה

יש בפרשה דיני קרבנות, יש קרבן עולה ויש קרבן שלמים, ואחד החילוקים שיש בין קרבן עולה לקרבן שלמים, שקרבן עולה גם גוי יכול להביא, אבל קרבן שלמים רק בני ישראל יכולים להביא, וגוי אינו יכול להביא קרבן שלמים.

וצריך להבין, מה החילוק בין הקרבנות שקרבן עולה גוי יכול להביא וקרבן שלמים לא.

ומבארים בזה, שגוי יכול להגיע לאמונה בהשם, ולעבוד את השם, ולהקריב קרבן עולה לשם השם, שהוא יכול להבין שיש מושג להקריב להשם קרבן כאשר כולו עולה לגבוה, שעכשיו הוא עובד את השם, וזה עד הסוף עבודת השם, וכאשר הגוי נמצא בתוך הגשמיות, אז הוא מונח כולו בתוך הגשמיות, וזה לא קשור אצלו לעבודת השם, ולכן קרבן עולה שכולו כליל להשם, גוי יכול להקריב.

אבל קרבן שלמים, שהכהן אוכל מהבשר של הקרבן ועל ידי אכילתו הבעלים מתכפרים, כזה דבר הגוי לא יכול להבין, איך על ידי שהכהן אוכל, הבעלים יכולים להתכפר, שרק עם ישראל שקיבל את התורה יכולים להפוך את הגשמיות לרוחניות, אבל גוי לא יכול להבין איך הופכים את הגשמיות לרוחניות.

כתוב "בכל דרכיך דעה", שכל פעולה וכל דבר שהיהודי עושה, כשהוא ישר, כשהוא אוכל, והוא עושה את זה בגלל ציווי השם, הוא הופך את זה לרוחניות, וכן כאשר יהודי אוכל בשבת סעודת שבת, ואוכל מאכלים טעימים וערבים, והוא אוכל את זה לכבוד שבת, הכל הופך להיות רוחניות ועבודת השם, וכן כאשר הולך לישון ומכווין שיוכל להתפלל טוב, ושיוכל ללמוד טוב, הוא הופך את השינה לעבודת השם.

ואת הדבר הזה, רק עם ישראל יכול להבין, וגוי לא יכול להבין את זה.

וכך בכל פעולה שיהודי עושה הוא יכול להפוך את זה לרוחניות ועבודת השם, על ידי קצת מחשבה.

מעשה היה ברבי אליהו לאפיאן זצ"ל, שעלה לאוטובוס, ואמר לנהג, אתה יודע שאתה עוסק כל היום במצוות חסד, שאתה לוקח אנשים שצריכים להגיע ממקום למקום, וזה מעשה חסד עם הנוסעים. אמר לו הנהג, אבל אני מקבל על זה משכורת, אמר לו הרב לאפיאן, זה שאתה

...
"דף הלימוד מצייל כל יהודי מגלי החיים הסוערים
שמואיימים להכחידו ברוחניות ובגשמיות"
ר' מאיר שפירא
...

...
"דף של ספינה נודמן לי
ועל כל גל וגל נענעתי לו בראשי"
יבמות קכא
...

מקבל על זה משכורת, זה לא מפריע למצוה, אתה רק צריך לכווין לעשות חסד עם הנוסעים, וכך תרוויח במהלך היום, אלפי מצוות של חסד, וגם תתפרנס מזה.

ומעשה שהיה עם הגאון הרב בן ציון אבא שאול, שבזמנו היו ההסעות של הילדים לתלמוד תורה, בטנדרים שהיו צריכים לפתוח את הדלת לילדים עם ידית ארוכה, וזה היה קצת קשה, יום אחד הגיעו אליו שני אנשים שרבים, אחד מהם היה הנהג של הטנדר והוא טען, שהמלווה הוא זה שצריך לפתוח את הדלת לילדים, והמלווה טען, שהוא רק מלווה והנהג הוא צריך לפתוח את הדלת לילדים.

אמר הרב בן ציון אבא שאול, לפתוח את הארון קודש גם ככה אתם רבים, שכל אחד טוען שהשני צריך לפתוח ולא הוא, או ששמה שתיכם רוצים לפתוח.

והם לא הבינו מה הדמיון בין פתיחת ארון הקודש לפתיחת הדלת של ההסעה לילדים,, והסביר להם, שלפתוח את הדלת של ההסעה לילד שהולך ללמוד, זה נקרא לעזור לילד ללמוד, שהוא לוקח אותו לתלמוד תורה ללמוד תורה, וזה זכות לעזור לילד להגיע ללמוד תורה, וכל פעולה שעושה למען לימוד התורה יקבל עליה שכר, ואיך כל אחד ממכם רוצה ככה לוותר על הזכות הגדולה הזאת לשני.

ואפילו שהם מתפרנסים מזה, אבל אם הם מכוונים בפעולה הזאת לשם מצווה, מרוויחים בזה גם את הזכות של המצוה.

וגם כאשר הוא הולך לעבוד לפרנס את משפחתו, יחשוב שהולך לשם מצוה לפרנס את המשפחה, ושיחשוב גם שרוצה לעשות מצוות עם הכסף שהוא מרוויח, וכך אפשר על ידי המחשבה להפוך גם את הדברים שהם גשמיים, ולרומם אותם לרוחניות ועבודת השם.

וזה הכוונה בפסוק, "בכל דרכיך דעהו", שבכל דבר שהיהודי עושה, שיחפש היכן יש בזה מצוה, ויכווין לשם המצווה שיש בזה, וכך הוא ירוויח שגם את הדברים הגשמיים, כגון אכילה, שינה, עבודה לפרנסה, דברים שהוא בכל זאת עושה, יהפוך את הכל לרוחניות, ולעבודת השם.

...
"דף הלימוד מצייל כל יהודי מגלי החיים הסוערים
שמואיימים להכחידו ברוחניות ובגשמיות"
ר' מאיר שפירא
...

...
"דף של ספינה נודמן לי
ועל כל גל וגל נענעתי לו בראשי"
יבמות קכא
...

הלכות פסח

א. על מצות בדיקת חמץ לא מברכים ברכת "שהחיינו".

ב. אם קשה לו לבדוק את כל הבית, יכול שבשעת הברכה יעמוד לידו בנו או חבירו, ויכון להוציא אותם בברכה וכל אחד יבדוק חלק מהבית.

ג. אחרי שגמר לבדוק את החמץ, צריך לבטל את החמץ, שמא נשאר איזה חמץ שלא ראה אותו, והביטול הוא, שהוא מגלה את דעתו שאינו מחשיב את החמץ לכלום והוא כעפר הארץ, וחייב להבין שזה מה שהוא אומר בנוסח של הביטול, שאם חושב שהוא אומר איזה תחינה או בקשה, לא יצא ידי חובת הביטול וצריך לומר שוב בלשון שמבין.

ד. נוסח הביטול הוא: "כל חמירא דאיכא ברשותי, דלא חזיתיה ודלא בערתיה, לבטיל ולהוי כעפרא דארעא". ופירושו, כל חמץ ושאר שישנו ברשותי, שלא ראיתיו ושלא בערתיו, יתבטל ויהיה כעפר הארץ. ויאמר את הנוסח בשפה שמבין שלוש פעמים, לחיזוק הענין.

ה. אחרי שגמר לבדוק, יניח את החמץ שנשאר לו ללילה ולמחרת בבוקר, בפינה מיוחדת שלא יתפזר.

ו. מן התורה אסור לאכול או להנות מהחמץ, ביום י"ד ניסן מחצות היום, וחכמים עשו סיג שכבר שעתיים קודם לכן לא יאכלו חמץ, ושעה לפני חצות שלא ליהנות מהחמץ. חישוב שעות אלו הם שעות זמניות, ויבדוק בלוח שנה את סוף זמן אכילת חמץ, וסוף זמן ביעור חמץ.

ז. שגומר לאכול את החמץ, יצחצח היטיב את השיניים שמא ישאר לו משהו בין השיניים ויצא לאחר זמן איסור חמץ, ויאכל אותו.

ח. אחרי ששורף את החמץ, יבטל אותו בפיו, ונוסח הביטול, "כל חמירא דאיכא ברשותי, דחזיתיה ודלא חזיתיה, דבערתיה ודלא בערתיה, לבטיל ולהוי כעפרא דארעא", ופירושו, כל חמץ ושאר שישנו ברשותי, שראיתיו ושלא ראיתיו, שבערתיו ושלא בערתיו, יתבטל ויהיה (הפקר) כעפר הארץ. וכאשר חל ערב פסח בשבת, יאמר נוסח זה בשבת בבוקר.

...
"דף הלימוד מצייל כל יהודי מגלי החיים הסוערים
שמואיימים להכחידו ברוחניות ובגשמיות"
ר' מאיר שפירא
...

...
"דף של ספינה נודמן לי
ועל כל גל וגל נענעתי לו בראשי"
יבמות קכא
...

ט. אחרי זמן איסור חמץ, וכל שכן בחג הפסח עצמו, אם רואה לחם זרוק על הריצפה, לא יגע בו ולא יגביהנו, שאם הוא מגביה את החמץ הרי הוא זוכה בו, ועובר על איסור של "לא יראה לך חמץ", וגם אם הוא מתכווין לא לזכות בחמץ, לא יגביהנו שמא יבוא לאכלו.

י. בערב פסח נהגו הבכורים להתענות זכר לנס שהקב"ה הציל את בכורי עם ישראל, במכת בכורות.

יא. כיום נוהגים להפסיק את התענית על ידי השתתפות בסעודת מצוה, כגון, סיום מסכת, ברית מילה, פדיון הבן, וכדומה, וקודם שהשתתפו בסעודת מצוה לא יאכלו ולא ישתו, ואחרי הסעודת מצוה פטורים מהתענית ורשאים לאכול כל היום.

שבת שלום ומבורך

זמן הדלקת נרות שבת קודש (בית שמש): 6:24. צאת שבת: 7:39. רבינו תם: 8:16.

לברכה והצלחה בכל העניינים

הראל בן מרים. ערן בן צפורה. משה דוד בן רחל. עובדיה בן לאה. ישראל מאיר בן ברכה.

לעילוי נשמת

צפורה בת עליה יעל עמרני ע"ה